

DUŠAN HEJBAL

biskup Starokatolické církve v ČR

PASTÝŘSKÝ LIST K VELIKONOČNÍM SVÁTKŮM 2016

Milované sestry, milovaní bratři,

naposledy se mohu formou pastýřského listu s Vámi podělit o radost z Kristova velikonočního vítězství. Přijměte, prosím, tyto řádky jako povzbuzení ke společné víře a naději, kterou nám přináší náš vzkříšený Pán.

Jako každý rok smíme jít krok za krokem Svatým týdnem až k velikonoční radosti. Jásat spolu s davem u jeruzalémských bran, spolu s apoštoly po poslední večeři se zaposlouchat do Ježíšovy velekněžské modlitby, být svědky jeho úzkosti v Getsemanské zahradě, jeho zatčení, výslechů a ponížení, spolu s ním kráčet křížovou cestou a s nemnohými postát pod jeho křížem. Prožití posledních chvil Kristova života i jeho smrti nám dává odvahu k radosti z prvních paprsků velikonočního světla šířícího se ve vykoupeném světě, v němž smíme žít.

Velikonoční příběh nám klade i mnoho otázek. Není třeba se divit nenávisti Istivé kněžské kasty, ani farizeů, pyšných na svou pokroucenou zbožnost a morálku, ani zbabělosti učedníků. Otázky vzbuzuje spíše nevděk všech těch zázračně uzdravených a nasycených, lidí okouzlených Ježíšovou osobností, o nichž evangelista říká „všechn lid mu visel na rtech“.

Jak se mění lidská srdce? Jak se to stane, že se „Hosana“ za pár dní změni v „Ukřižuj“? Tyto dva výkřiky, které zaznívají z úst stejných lidí, dokazují, že nebe a peklo bydlí v lidských srdcích těsně vedle sebe.

Když apoštol Petr po seslání Ducha oslovil jeruzalémské shromáždění slovy: „*Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil...*“ (Sk 2,23-24a), nebylo to jen odvážné vyznání rodící se Církve, ale byla to i obžaloba a výzva k obrácení a pokání, určená lidem všech dob. I my se někdy stáváme součástí manipulovaného davu, který zbaven hlasu vlastního svědomí křičí předem připravená hesla ambiciózních mistrů manipulace. Je to i naše mlčení a lhostejnost vůči bezpráví a krutosti, kterými se připojujeme k těm, kteří odsoudili našeho Pána. Slova, která měla zaznít a nezazněla, čas, který jsme promarnili, pomoc, na kterou druzí marně čekali, dobrá předsevzetí, která jsme vzdali...

O Velikonocích se radujeme z nepochopitelné lásky našeho Boha, která i zlo obrací v dobro a z nástroje smrti činí znamení spásy. Nejsme však jen loutky v Boží spásné režii. V temnotě Velkého pátku ani v záři vzkříšení nejsou diváci nebo nezúčastnění pozorovatelé. Jsou tu buď ti, kteří se vysmívají trpícímu Spasiteli nebo ti, kteří se k němu hlásí a stojí pod jeho křížem. Jsou tu buď ti, kteří na pokyn Ježíšových nepřátel střeží jeho hrob zavelený obludným kamenem, nebo ti, kteří vzdor kameni a strážím jdou vstříc tomu, na co možná jejich představivost nestačí a co nechápou,

ale nevzdávají to předem, protože vzpomínají na jeho slovo o víře nepatrné jako hořčičné semínko, která přece hýbe horami. Stačí přece jen malý kousek naděje a předem prohraný boj je nikoli naší zásluhou bojem vítězným.

Kámen je odvalen. Je to podaná ruka z druhé strany tak překvapivě, že to nečekané řešení člověk ani nemá sílu přijmout. Oslnění září vzkříšení můžeme jen přemýšlet, co to znamená tehdy i dnes jít ve stopách toho, kterého ani hrob neudržel ve své moci.

Ježíšovým vzkříšením je definitivně pohřbena beznaděj naší smrti a spolu s ní i bezvýhodnost našich životních situací. Kristus byl mrtev a smrt je konec lidských možností. Ale tam, kde jsou lidé už u konce svých možností, své trpělivosti, svých sil, své odvahy, své síly, své lásky a naděje, tam ještě nekončí možnosti Boží. Velikonoční víra, která se nesměle rodila u Ježíšova prázdného hrobu, nám dává sílu i tam, kde už to vzdáváme. Bůh, který vzkřísil svého Syna, bere do svých otcovských rukou i naše životní osudy.

Kristus vstal z mrtvých - zvěstuje nám velikonoční evangelium. Přijměme ho. Velikonoční ráno, prázdný hrob, setkání se vzkříšeným Ježíšem, to je střed naší víry, pevný základ, na němž stojí náš život a jeho naděje. Velikonoce znamenají, že láska a život jsou silnější než smrt, že hrob není konečnou stanicí našeho života. Že ve víře v Ježíšovo vzkříšení můžeme i my sami na sobě prožívat vzkříšení a můžeme k životu probouzet i druhé.

A prosme našeho vzkříšeného Pána, aby se z nás nestal nemyslící a manipulovatelný dav. Abychom neztratili soudnost a ve světle evangelia dokázali rozeznat, komu jde o správnou věc a komu o osobní prospěch. Abychom slovem i příkladem dokázali přinášet velikonoční zvěst světu, který ani netuší, jak moc ji potřebuje.

K tomu všemu Vám s láskou žehnám a v lásce a v modlitbách zůstávám stále s Vámi.

Váš bratr

Praha 27. 2. 2016